

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci navrhovateľky **M., spol. s r. o.**, so sídlom B., IČO: X., zastúpenej **Mgr. Z. Z.**, advokátkou a konateľkou spoločnosti **ADVOKÁT Z. Z., s. r. o.**, so sídlom T., proti odporkyňi **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/21/2011 z 24. mája 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/21/2011 z 24. mája 2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľka **j e p o v i n n á** zaplatiť súdny poplatok na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sume 66 Eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Navrhovateľke náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím uvedeným vo výroku tohto rozsudku odporkyňa – Rada pre vysielanie a retransmisiu („ďalej aj Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon. č. 308/2000 Z. z.) postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložila navrhovateľke pokutu vo výške 20.000.- eur za porušenie povinnosti uvedenej v § 19 ods. 2 písm. f/ zákona. č. 308/2000 Z. z. v platnosti do 14. decembra 2009 tým, že dňa 07. októbra 2009 o 20:11 hod. odvysielala program „Modré z neba“, ktorý nenáležitou formou zobrazil maloletého D., ktorý bol vystavovaný psychickému utrpeniu.

Rozhodla tak po tom, čo jej predchádzajúce rozhodnutie v tejto veci bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) z 16. marca 2011 sp. zn. 2SŽ/9/2010-25 a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že Rada vo svojom rozhodnutí aplikovala právny predpis, ktorý nebol v čase porušenia zákonnej povinnosti navrhovateľky platný a účinný. Neskorší zákon mohla použiť, len ak by to bolo pre navrhovateľku priaznivejšie. Takýto dôvod aplikovania neskoršej právnej normy však z napadnutého rozhodnutia nevyplýnul.

V súlade s názorom najvyššieho súdu vyjadreným v rozsudku, Rada v novom rozhodnutí aplikovala na posúdenie tohto skutku zákon č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom v čase, kedy sa posudzovaný skutok stal.

Svoje rozhodnutie Rada odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, písomným prepisom programu „Modré z neba“, vzhľadnutím záznamu vysielania dotknutého programu a písomným vyjadrením navrhovateľky, zápisnice, rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2SŽ/9/2010-25 neuznajúc argumenty navrhovateľky uvedené v jej vyjadrení v správnom konaní s konštatovaním, že navrhovateľka zaradením uvedenej scény daného programu do vysielania zobrazila maloletého, ktorý bol vystavený psychickému utrpeniu, čím porušila povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 2 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z..

V uvedenej scéne daného programu moderátor programu pokračoval v rozhovore s maloletým D. na tému jeho samovražedného pokusu aj potom, ako bolo zrejmé, že je mu táto téma nepríjemná, pričom tento rozhovor sa skončil emotívnou reakciou D., keď sa rozplakal a vyšiel z izby.

Odporkyňa v rozhodnutí konštatovala, že nešlo o prekvapivú reakciu maloletého, resp. o náhodne prejavenej emócie. Odporkyňa nepovažovala za dôvodné ani námietky navrhovateľky, že všetky otázky boli konzultované s matkou maloletého D.. Uviedla, že za obsah programovej služby a za jej súlad so zákonom č. 308/2000 Z. z. je zodpovedná navrhovateľka a tejto zodpovednosti sa nemôže zbaviť súhlasom zákonného zástupcu maloletého. Odporkyňa uviedla, že nie je rozhodujúce, ako maloletý D. vnímal program ako celok, ale či došlo k zobrazeniu maloletého, ktorý bol vystavený psychickému utrpeniu, nenáležitou formou. K naplneniu tejto skutkovej podstaty prišlo podľa odporkyne konkrétne v scéne, kde sa moderátor programu zhováral s maloletým D. o jeho samovražednom pokuse.

Pri určovaní sankcie a jej výšky Rada vo svojom rozhodnutí prihliadla na závažnosťou správneho deliktu, keďže aj napriek tomu, že posudzovaný program bol pripravený redakčne dopredu, navrhovateľka odvysielala scénu v podobe, ktorá vystavovala maloletého psychickému utrpeniu za použitia sugestívnych prvkov, ktoré ešte zvýraznili zobrazené psychické utrpenie maloletého, pričom odvysielanie predmetnej scény bolo z hľadiska obsahu a dramaturgickej skladby programu samoúčelné.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného ku dňu 07. októbra 2009: „Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 2 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušia povinnosť, na ktorej porušenie boli upozornení. **Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak sa porušila povinnosť uložená v § 19 zákona č. 308/2000 Z. z..** Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia ak sa porušila povinnosť uložená v § 16 písm. c/, h/ a i/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj keď sa vysielala bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo ak sa prevádzkuje retransmisia bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. c/). Pokutu rada určí podľa závažnosti vecí, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania a retransmisie a získané bezdôvodné obohatenie.“

Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) v zákonnej lehote opravný prostriedok (§ 250I a nasl. OSP) namietajúc, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu je nepreskúmateľné z dôvodu absencie odborných psychologických posudkov.

Navrhovateľka v podanom opravnom prostriedku uviedla, že relácia Modré z neba sa snaží ľudí tešiť a vytvárať pre nich pozitívne zážitky, nikdy nie osudy obdarovaných

zneužiť. Navrhovateľka uviedla stanovisko psychologičky Z. B. k odvysielanej relácii, z ktorého vyplýva, že zásadou pri práci s ľuďmi, ktorí prežili traumy, je nehovoriť o udalosti, ktorá by znamenala retraumatizáciu, pričom moderátor relácie sa priblížil k hranici, prekročenie ktorej by mohlo vykazovať potenciálne znaky ohrozenia D., avšak svoje otázky vždy skorigoval a nezačal otvárať to, o čom chlapec nechcel hovoriť. Navrhovateľka tiež uviedla, že všetky témy a otázky boli vopred odkonzultované a odsúhlasené so zákonným zástupcom maloletého D. – s jeho matkou, ktorá je kompetentnou osobou, ktorá nesie zodpovednosť za prípadný emocionálny, či psychický dopad takéhoto konania, pričom sama potvrdila, že maloletý D. netrpel žiadnymi bezprostrednými alebo následnými psychickými traumami v súvislosti s nakrúcaním a vysielaním posudzovaného programu. Navrhovateľka poukázala najmä na tú časť programu, v ktorej sa vyjadrovali D. spolužiaci, čo mu spôsobilo radosť, ktorej emotívnym prejavom bol práve inkriminovaný plač, plač z radosti a nie plač traumatizujúci.

Navrhovateľka namietala, že odporkyňa na základe postavenia a pôsobnosti, ktorú jej vymedzuje zákon, nie je príslušná posudzovať možný psychický a emocionálny dopad prežitého a odvysielaného programu na maloletého a ak, tak len výlučne na podklade nezávislých pediatricko- psychologických odborných posudkov alebo na podklade sťažností dotknutých i subjektov podložených riadnymi dôkaznými prostriedkami. Na základe uvedených tvrdení mala navrhovateľka za to, že v súvislosti s účasťou v posudzovanom programe nebol maloletý D. vystavený psychickému utrpeniu, jeho ľudské práva a základné slobody neboli nijakým spôsobom dotknuté, resp. porušené, a teda ani nemohlo prísť k vyobrazeniu maloletého vystaveného psychickému utrpeniu nenáležitou formou. Navrhovateľka v odvolaní uviedla aj stanovisko kreatívnej producentky projektu *Modré z neba* a zároveň režisérky konkrétneho príbehu o D., p. M. H., ako aj stanovisko matky maloletého D. p. Z. D., a stanovisko náčelníka polície v Banskej Bystrici, p. L. P., pričom všetci zhodne vyjadrili názor, že účasť maloletého D. v posudzovanej relácii mala preňho pozitívny význam.

Navrhovateľka v odvolaní uviedla, že odporkyňa posúdila vec právne nesprávne. Pretože skutková podstata, z ktorej vychádzala, nemá oporu v spisoch, keďže pred rozhodovaním a hlasovaním odporkyne nebol uskutočnený dôkaz – premietnutie záznamu posudzovanej relácie. Je pritom nevyhnutné, aby hodnotenie bolo založené na osobnej znalosti tých, ktorí rozhodujú. Písomná analýza relácie, uskutočnená pracovníkmi Kancelárie rady, nemôže byť dostatočným podkladom pre rozhodnutie. Z uvedeného dôvodu preto považuje navrhovateľka napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia vidí navrhovateľka aj v absencii odborných psychologických posudkov, nakoľko odporkyňa pri posudzovaní otázok, ako je psychické alebo fyzické utrpenie maloletého, nemôže svoje rozhodnutie opierať len o vlastný subjektívny názor. Pokiaľ spôsob zobrazenia maloletého nenamieta jeho zákonný zástupca. považuje navrhovateľka tvrdenie odporkyne o opaku bez riadneho odborného posudku za tendenčné a neodôvodnené.

Navrhovateľka uviedla, že odporkyňa rozhodla v rozpore so závermi konštatovanými v správe ošetrení sťažnosti č. 4152/188-2009 zo dňa 17. novembra 2009, v ktorej sa uvádza, že „odvysielané príspevky v programe Modré z neba dňa 07. októbra 2009 nezakladajú možný rozpor s § 19 ods. 2 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z. sťažnosť navrhujeme posúdiť ako neopodstatnenú“. Na základe uvedeného záveru navrhovateľke nie je známe, na základe akých dôvodov odporkyňa rozhodla o porušení § 19 ods. 2 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Navrhovateľka nemala možnosť sa s týmito dôvodmi oboznámiť. Čím došlo k porušeniu § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Navrhovateľka tiež v odvolaní namietala, že výroková časť rozhodnutia neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý, nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Z výroku rozhodnutia nie je zrejmé, akým konaním, akými výrokmi bol správny delikt spáchaný.

Na podporu tohto tvrdenia poukázala na rozsudok NS SR č. 2SŽ/21/2010 zo dňa 18. mája 2011.

Pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie, navrhovateľka ju považuje za neprimerane vysokú, nemajúcu oporu vo vykonanom dokazovaní ani v zákon a nespĺňa výchovnú ani preventívnu funkciu. V rozhodnutí taktiež absentuje zdôvodnenie výšky uloženej sankcie.

K uvedenej námietke na podporu svojich tvrdení poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 8SŽ/8/2010, sp. zn. 3SŽ/14/2008 a sp. zn. 6SŽ/7/2010.

Na základe vyššie uvedených dôvodov navrhuje, aby Najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/21/2011 zo dňa 24. mája 2011 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. V prípade, ak najvyšší súd rozhodnutie č. RP/ 21/2011 potvrdí ako právne a vecne správne, žiada o zníženie výšky finančnej sankcie.

V prípade úspechu si navrhovateľka uplatňuje náhradu trov konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku navrhovateľkou v odvolaní proti rozhodnutiu Rady č. RP/21/2011 zo dňa 24. mája 2011, uviedla, že moderátor kládol maloleťmu otázky týkajúce sa témy, ktorá bola preňho traumatizujúca, pričom mu tieto otázky boli nepríjemné a odpovedal na ne s ťažkosťami. Vyhrotenie situácie moderátorom až do emotívnej reakcie maloleťho a jej zobrazenie v spomalenom zábere doplnenom o sugestívnu hudbu predstavovali nenáležitú formu zobrazenia. Pri posudzovaní, či išlo o psychické utrpenie, odporkyňa vychádzala z reakcií maloleťho a zo spracovania predmetného programu.

Pokiaľ ide o kompetenciu odporkyne posúdiť, či odvysielaným programom došlo k porušeniu zákona, odporkyňa uviedla, že táto právomoc jej vyplýva priamo zo zákona č. 308/2000 Z. z., pričom túto svoju zodpovednosť nemôže prenášať na znalcov.

K námietke navrhovateľky, že členovia rady sa pred hlasovaním neoboznámili s obsahom posudzovaného programu premietnutím záznamu tohto programu, odporkyňa uviedla, že toto tvrdenie je zavádzajúce, pričom nie je dôvodné pochybovať o tom, že členovia rady sa s obsahom programu oboznámili prečítaním jeho prepisu a vzhľadnutím jeho záznamu.

Odporkyňa vo vyjadrení ďalej uviedla, že správa o šetrení sťažnosti nie je podkladom pre rozhodnutie. Jedná sa o interný materiál kancelárie rady, ktorý nemá pre členov rady žiadnu záväznosť. Členovia rady rozhodovali na základe podkladov, ktorými sú záznam vysielania, prepis príspevku a vyjadrenie účastníka konania. Navrhovateľke bola správa o šetrení sťažnosti poskytnutá nie ako podklad rozhodnutia v zmysle správneho poriadku, ale ako informácia vyžiadaná podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

Pokiaľ ide o výrok napadnutého rozhodnutia, odporkyňa uviedla, že tento bol formulovaný presne, úplne a dostatočne určito, teda spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku. Výrok obsahuje čas spáchania správneho deliktu, spôsob jeho spáchania (odvysielanie programu *Modré z neba*), ako aj samotný správny delikt (odvysielanie programu, ktorý nenáležitou formou zobrazil maloleťho D., ktorý bol vystavovaný psychickému utrpeniu).

Na podporu vyššie uvedeného v tejto súvislosti odporkyňa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/2/2010 z 24. augusta 2010.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľky smerujúcu voči výške pokuty za prvé porušenie predmetného ustanovenia, odporkyňa túto považovala za účelovú. Poukázala na skutočnosť, že podľa § 67 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného ku dňu 07. októbra 2009 sa ukladá sankcia – pokuta vysielateľom televíznej programovej služby v rozmedzí od 3.319 € do 165.969 € za porušenie ustanovení zákona, ktoré upravujú obsahovo rôzne povinnosti

a ktorými je v zákone č. 308/2000 Z. z. sledovaná ochrana viacerých rôznorodých záujmov. Je nepochybné, že záujmy chránené v § 19 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného ku dňu 07. októbra 2009 majú pre spoločnosť veľký význam. Medzi týmito záujmami je zabezpečenie, aby psychické utrpenie maloletých nebolo zobrazované nenáležitou formou. Odporkyňa nevyplýva zo žiadneho ustanovenia zákona, aby pri prvom porušení povinnosti ukladala sankciu na najnižšej možnej úrovni. Preto, keď ide o ochranu tak významného záujmu, ako je ten uvedený, je oprávnená uložiť aj pri prvom porušení povinnosti pokutu vyššiu, ako na spodnej hranici zákonom stanoveného rozmedzia. Uviedla, že uloženie pokutu na danej úrovni riadne zdôvodnila.

Na základe vyššie uvedeného má odporkyňa za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej má za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom a navrhuje, aby Najvyšší súd v súlade s (§ 250q ods. 2 OSP) napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/21/2011 zo dňa 24. mája 2011, ako právne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2. písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal v rozsahu opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne, vec prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 08. novembra 2011, na ktorom sa účastníci pridržali svojich písomných podaní, oboznámil sa s vyjadreniami účastníkov konania, ako aj s obsahom administratívneho spisu č. 383-PLO/O-5052/2009 a dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľky nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnemu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľka nepoprela, že dňa 07. októbra 2009 o cca 20:11 hod. odvysielal program Modré z neba.

Úlohou najvyššieho súdu preto v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odvysielaním tohto programu porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či sankcia bola uložená v súlade so zákonom.

Rozhodnutie č. RP/12/2010 zo dňa 23. februára 2010, ktorým odporkyňa za uvedené porušenie zákona uložila navrhovateľke pokutu vo výške 20.000 eur, bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu č. k. 2SŽ//9//2010-25 zo dňa 16. marca 2011 a vec bola vrátená odporkyňi na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo veci znovu rozhodla napadnutým rozhodnutím č. RP/21/2011 zo dňa 24. mája 2011 súc viazaná právnym názorom najvyššieho súdu na predmetné konanie použila zákon č. 308/2000 Z. z. účinný v čase odvysielania predmetného programu dňa 07. októbra 2009, ktorým navrhovateľovi uložila pokutu vo výške 20.000 eur, za porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 2 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa § 19 ods. 2 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z. programová služba a všetky jej zložky nesmú nenáležitou formou zobrazovať maloletých, ktorí sú vystavovaný fyzickému alebo psychickému utrpeniu.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažne porušenie povinnosti.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19 zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa ustanovenia § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 3.319 eur do 165.969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49.790 eur, ak vysielala programy a iné časti

programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19 zákona č. 308/2000 Z. z..

Vzhľadom na to, že v predmetnej veci najvyšší súd zrušil rozhodnutie odporkyne č. RP/12/2010 z 23. februára 2010 z dôvodu že Rada vo svojom rozhodnutí aplikovala právny predpis, ktorý nebol v čase porušenia zákonnej povinnosti navrhovateľky platný a účinný a ostatné námietky navrhovateľky v jej odvolaní odmietol ako nedôvodné a následne odporkyňa opätovne vo veci rozhodla, kde na posúdenie vyššie uvedeného skutku použila zákon č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom v čase, kedy sa uvedený skutok stal a navrhovateľka vo svojom odvolaní uviedla identické argumenty, ktoré uviedla aj vo svojom predchádzajúcom odvolaní voči rozhodnutiu odporkyne č. RP/12/2010 z 23. februára 2010, Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 7 OSP poukazuje na svoje rozhodnutie sp. zn. 2SŽ/9/2010-25 zo dňa 16. marca 2011, ktorého časť textu odôvodnenia nižšie uvádza a s ktorou sa stotožňuje.

Moderátor uviedol príbeh o D. pripomenutím udalosti spred vyše roka. Keď sa vtedy 10-ročný D. pokúsil o samovraždu skokom do rieky Hron. V programe bola okrem iného odvysielaná aj reportáž nakrútená doma u maloletého D., kde sa s ním moderátor zhováral pričom v tomto rozhovore zaznelo nasledovné:

Moderátor: „A ako sa máš? Už sa máš trochu lepšie?“

D.: „No, trošku.“

Moderátor: „Bolo to aj horšie, že? Tebe sa aj stala taká škaredá vec, som počul. Hej?“

D.: „Aha.“

Moderátor, „Si pamätáš na to?“

D.: „Aha.“

Moderátor: „Ty si si chcel niečo urobiť vtedy?“

D.: „Zabiť sa.“ (pritom sa D. rozplakal a odišiel z miestnosti).

Po oboznámení záznamu posudzovaného programu najvyšší súd dospel k záveru, že námietky, ktoré navrhovateľka uviedla v odvolaní, nie sú dôvodné. Najvyšší súd sa stotožnil s názorom odporkyne, že odvysielaný program nenáležitou formou zobrazoval maloletého, ktorý bol vystavovaný psychickému utrpeniu. Pokus o samovraždu zjavne nebol pre maloletého príjemnou spomienkou, o ktorej by sa chcel rozprávať (práve naopak), a preto bolo zo strany moderátora absolútne nevhodné sa k tejto udalosti vracáť. Rozhovor na túto

tému bol samoúčelný, so zámerom vyvolať emotívne reakcie u publika a divákov. Moderátor nebral v tejto časti relácie ohľad na osobu maloletého D., pričom z jeho reakcií bolo zjavné, že sa o tomto traumatickom zážitku nechce zhovárať.

Aj keď zákon č. 308/2000 Z. z. priamo nedefinuje, čo rozumie pod „nenáležitou formou zobrazenia“, najvyšší súd dospel k záveru, že odporkyňa pri posúdení odvysielaného programu a aplikovaní zákonného vymedzenia skutkovej podstaty správneho deliktu postupovala logicky a nevybočila z medzí zákona.

Najvyšší súd nepriznal úspech ani námietke navrhovateľky, že výrok rozhodnutia nie je dostatočne určitý z dôvodu nevymedzenia skutku, ktorý mal naplniť skutkovú podstatu správneho deliktu. Požiadavka na určitosť výroku rozhodnutia, ktorým sa rozhoduje o porušení zákona a uložení sankcie, je podmienená najmä tým, aby skutok, za ktorý sa sankcia ukladá, nebol zameniteľný s iným skutkom. K takému omylu v prejednávanom prípade nemôže dôjsť, nakoľko konanie, ktorým navrhovateľka porušila zákon, je vo výroku rozhodnutia vymedzené dostatočne určito, a to názvom odvysielanej relácie, ako aj presným časovým údajom jej odvysielania, a tiež stručným popisom skutku v tom zmysle, že išlo o nenáležité zobrazenie „maloletého D.“.

Najvyšší súd tiež nedospel k záveru zhodnému s námietkami navrhovateľky týkajúcimi sa nezákonnosti uloženej sankcie. Výška uloženej pokuty sa pohybuje bližšie k spodnej hranici zákonom ustanovenej sadzby, pričom odporkyňa v závere rozhodnutia odôvodnila, akými kritériami a úvahami sa pri jej ukladaní riadila a tieto kritéria sa nevymykali z medzí zákonnosti či logickosti.

Najvyšší súd musel konštatovať, že správna úvaha pri výške a druhu pokuty bola použitá v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o správnosť výšky uloženej pokuty, odvolací súd v námietkach navrhovateľky, ako ani v obsahu pripojeného spisového materiálu nevzhladol dôvod, pre ktorý by malo byť v zmysle § 250j ods. 5 OSP o výške pokuty rozhodnuté inak.

Odvolanie navrhovateľky neobsahuje ani nijaké argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybníť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukázaním na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. e/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania Najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 08. novembra 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková